

която служи по-скоро за плашило, отколкото да е образъ . . . милъ и свиденъ образъ, красивъ като слънчева усмивка. Устата бѣше разкривена, джукитѣ изопнати къмъ ухото, кждето друга свитка мускули бѣха сжщо се изопнали и обърнали долната клепка, която се червенѣше, като да бѣше облята съ кръвъ.

Чухъ, той говори нѣщо, . . не, не, той фѣфли неразбрани думи. Това фѣфлене прилича на змийско съскане. Той подигна лѣвата си ржка и иска да се здрависа съ менъ . . . Тихолъ ме позна и заклати главата си, като ми правеше знакъ съ ржката си, че за него всичко е свършено.

— Не още, ти ще оздравѣешъ.

— Свърши се! . . . — едва дочухъ да фѣфли неговата изюдена уста и отъ очитѣ му се затъркаляха едри сълзи. Тия сълзи паднаха въ душата ми като нажежени оловни топки и почнаха да ме горятъ.

Съ невѣроятнo усилие потърсихъ въ себе си нови сили да мога съ думи да внесе успокоение въ неговата ридеща душа. Но кажете ми, може ли да се лъже осждения на смъртъ, че главата му нѣма да бжде отрѣзана? . . . Азъ виждахъ, че той наистина свършва.

Помжчихъ се да отгадая какво мисли той за мене, като отново попадна въ ржцетѣ ми и като знаеше, че азъ не само отъ милосърдие се грижа за него, а и отъ чувства по-силни дори отъ желанието да бжда любена отъ него — отъ това схванато тѣло, което съ мжка задържа душата му въ себе си. Отъ неговитѣ изразителни черти не е останало нищо, което да дава смжтна представа за неговия вжтрешенъ миръ. Той е развалина — наподобяваща човѣкътъ, живящъ свой особенъ душевенъ животъ, дори е напжтствувалъ душитѣ на четцитѣ си къмъ свѣтлитѣ хоризонти на своята вѣчна мисль. Сега той е разсипана отъ земетръсъ кжща, която се е издигала красива и приветлива всрѣдъ пространна градина въ която цвѣтята сж се смѣяли съ неудържимъ смѣхъ на майското слънце. Има ли още красота въ неговата мисль? Има ли желания въ душата му за постигане на блѣноветѣ, водящи къмъ шеметнитѣ висини на свършенството?